

NĀC

Nāc, Svētais Gars, piepildi savu
ticīgo sirdis un savas
mīlestības uguni tajās iedzedz!

Nr. 3 (56)

MAIJS

2010

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

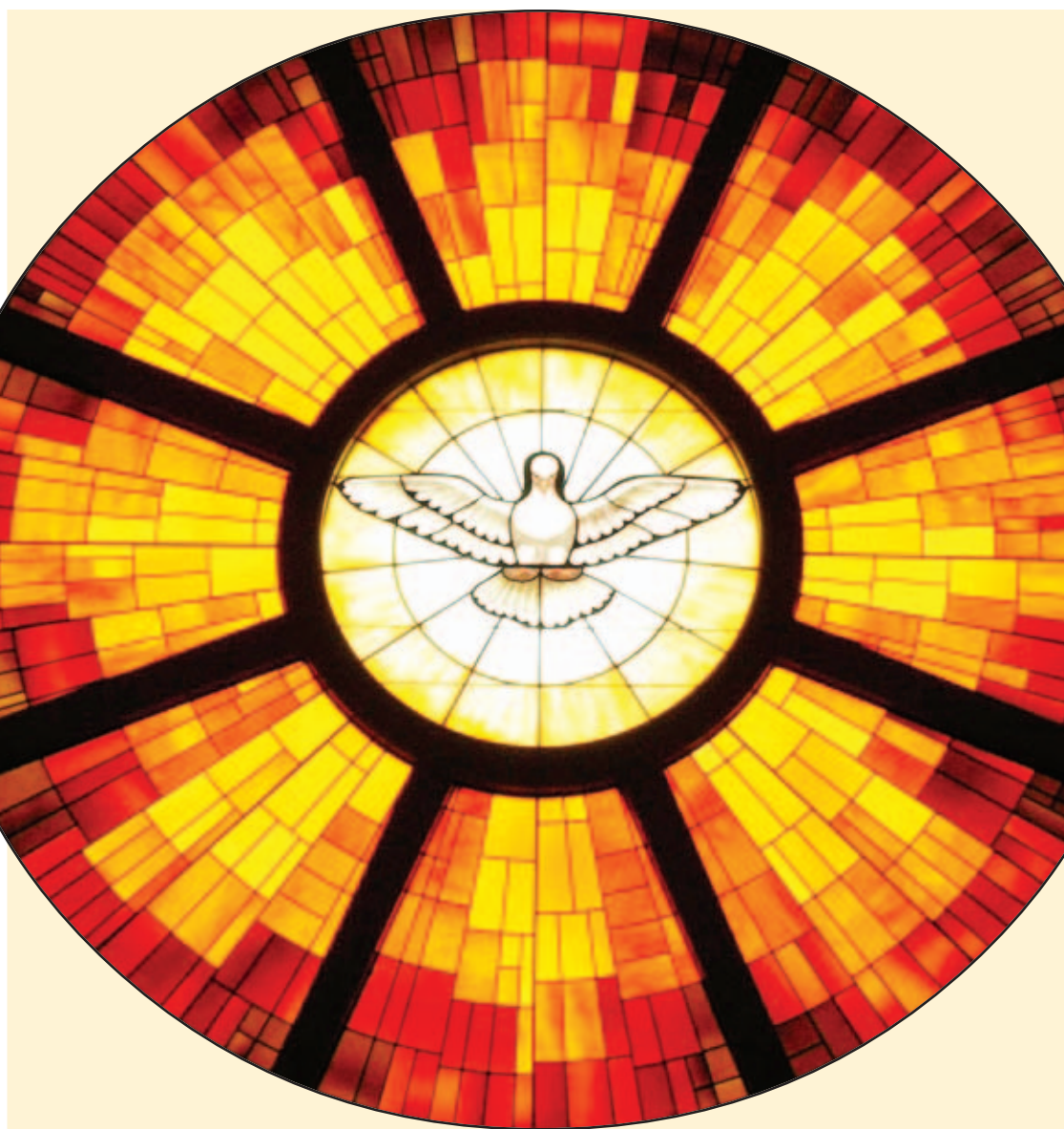
ATKLĀJ GARU SAVĀ NESPĒKĀ

Mēs labi zinām, kas notika ar apustuļiem Lielās Ceturtdienas vakarā – neskatoties uz to, ka viņi kopā ar Kristu pavadīja apmēram trīs gadus, tomēr Viņa dzīves kritiskajā brīdī tie atstāja Viņu. Evaņģēlijs neslēpj viņu glēvulību, atšķirībā no mums, mūsdienu cilvēkiem, kas katru savu vājumu cenšamies paslēpt aiz spēka, skaistuma vai veiksmes maskas. Daudziem nepatīk runāt par savām neveiksmēm, tomēr apustuļiem pietika drosmes nodot nākamajām kristiešu paaudzēm ne tikai Dieva spēka pieredzi, bet arī sava nespēka aprakstu. Tas nav nenozīmīgi.

Vasarsvētku dienā Kristus mācekļu dzīvē kaut kas mainījās, jo vēl pirms brīža viņi sēdēja slēgtā telpā, baidīdamies no saviem tautiešiem. Bet pēc notikuma, kas mums paliek Noslēpums, viņi izgāja uz ielas un sāka sludināt Labo Vēsti.

Šī pieredze nebija tikai emocionāls trieciens, kura rezultātā cilvēks jūtas piepildīts ar enerģiju, bet, atgriežoties mājās un saskaroties ar ikdienas problēmām, atkal iekrīt vecajos grēkos. Ja cilvēks tiek tikai emocionāli aizkustināts, tad pēc brīža var izgaist arī visas labās apņemšanās. Kuram no mums tas nav pazīstams? Vakar tevī vēl bija vēlēšanās un spēks valdīt pār sevi, tikt vaļā no kāda grēka, ar kuru centies iet uz grēksūdzi pie nepazīstama priesterā, jo kauns, bet šodien atkal neatturējies no kārdinājuma, kad paliki divvientulībā ar savām domām.

Ko mēs darām nepareizi? Kad notiek Dieva slavēšana, vai tad mēs nepiedzīvojam gandrīz to pašu, ko apustuļi? Visi paliek vienprātīgi lūgšanā, valda kopīgs prieks, savstarpēja mīlestība, atsaucība, visi klausā Dieva Vārdam. It kā viss, kā vajadzētu būt, bet tomēr *augļu* nav. Vaina ir tajā, ka redzam tikai aisberga augšu, aizmirstot, ka dziļumā atrodas lielāka, mums neredzama daļa. Zinām, ka mācekļi pārstāja baidīties no pūļa, sāka droši sludināt un kļuva spējīgi panest visas grūtības. Mēs vēlamies, lai ar mums notiek tas pats: lai pārstājam baidīties, varam droši sludināt, lai

klūstam pacietīgi. Interesanta nostāja – vēlēties novākt ābolus, bet ābeli nekopt. Nav jābrīnās, ka nesanāk.

Pirms Svētā Gara nosūtīšanas apustuļiem nācās pārdzīvot savas ticības krīzi, ieraudzīt savu nespēku, atzities, ka bija kļuvuši par Kristus nodevējiem. Var iedomāties, cik grūti viņiem bija paskatīties citam cita acīs, kad viņi atkal sanāca kopā. Un cik grūti bija paskatīties acīs Jēzum, kurš pēc augšāmcelšanās nostājās viņu vidū. Cik daudz nepatīkamu brīžu viņiem nācās pārdzīvot! Tomēr tas viss bija vajadzīgs, lai viņos tiktu atmāskotas egoistiskās tendences un katrs sevī atklātu, uz cik lielu nekrietnību ir

spējīgs, lai tikai glābtu sevi.

Šis ceļš ir rakstīts katram no mums. Bībele neklusē par apustuļu vājuma brīžiem, lai arī mēs atzītu savējos. Mūsdienu kultūrā tiek cildināti veiksminieki un skaistuļi, un mēs to ienesam arī kristietībā – tev jābūt piepildītam ar spēku, tev jāklūst dziedinātam, tev nav jābaidās. Dieva meklējumos mēs koncentrējamies uz to, lai kļūtu pilnīgi. Jau minēju, ka Jaunajā Derībā ir aprakstīti brīži, kad apustuļi bija vāji. Viens no tādiem bija krietni pēc Vasarsvētkiem, kur Pāvils vēstulē Galatiešiem apraksta Pētera liekulīgo rīcību: „Bet kad Kēfa nonāca Antiohijā, es atklāti viņam pretojos, jo viņš bija peļams,

tāpēc ka, iekams daži no Jēkaba nebija nākuši, viņš ēda reizē ar pagāniem, bet, kad tie atnāca, tad viņš atrāvās un nošķīrās, bīdamies no apgrāizītajiem. Arī pārējie jūdi piekrita viņa divkosībai, tā ka šī izlikšanās arī Barnabu aizrāva līdz ar viņiem” (Gal 2, 11-13).

To atgādinu ne tāpēc, lai nosodītu Pēteri, bet kā liecību tam, ka viņš cīnījās ar grēkiem līdz mūža beigām. Tā nebija, ka pēc Svētā Gara nosūtīšanas visas problēmas tika atrisinātas. Nevienam nekļuva pilnīgs, ne visas brūces tika dziedinātas, bet notika kaut kas ļoti svarīgs, kaut ārēji neredzams – *metanoia*, ko parasti tulko kā „atgriešanās”, bet burtiski šis vārds nozīmē „mainīt

domāšanas veidu”. Apustuļi savādāk sāka uzlūkot sevi, savas vājības un trūkumus, iemācījās ar tām dzīvot. Kaut gan baidījās, tomēr bailes nevaldīja pār viņu dzīvi; kaut gan viņos palika egoisms, tomēr viņi vairāk domāja par citiem; kaut arī viņiem sāpēja viņu pagātne, tomēr svarīgāk bija sludināt Dieva Vārdu, nevis medītēt par saviem ievainojumiem...

Katram no mums ir šī pieredze – lūgt, lai Dievs attālina no mums *dzeloni*, un par Dieva labestības pazīmi uzskatām, ka Viņš to attālina. Bet Dievs vienmēr ir ar mums mūsu nespēkā. Brīžos, kad jūties vājš, ir pienācis vislabākais laiks Svētā Gara atnākšanai, lai Viņa spēks parādītos tavā nespēkā. Mēs meklējam Dievu spēkā, bet izrādās, ka pietiek pieņemt savu nespēku, lai Viņam dotu vietu savā dzīvē. Nespēks paliek, bet Dievs arī ir klātesošs. Kurš stiprāks?

Tam neticēju, kamēr pats nepārliciecinājos. Kad mani iesvētīja par priesteri un nokļuva draudzē, radās jautājums par garīgā tēva izvēli. Lūdzu, lai Dievs dod, ka tāds atrastos, bet vēl joprojām nav tāda, kādu es vēlos. Bieži pats labi zinu, ko priesteris Grēksūdzes sakramentā man pateiks, un reizēm gadās pat uzminēt, kādu gandarījumu uzliks. Tomēr kādu reizi, kad tiešām bija grūti un nebija izvēles, aizgāju pie priesterā, kuram pašam lielas problēmas ar alkoholu. Biju gatavs tam, ka neko labu nedzirdēšu – izsūdzēšu grēkus, saņemšu piedošanu un viss. Tomēr neviens no maniem iepriekšējiem garīgiem tēviem nebija sacījis tik dziļas un tajā pašā laikā vienkāršas lietas. Saprātu, ka Dievam pietiek, kad satiekas divi vājie, lai notiktu lielas lietas. Nav jādzenas pēc brīnumiem un lielām zīmēm.

Svētā Gara atnākšana notiek katrā vietā un laikā, kad cilvēks atzīst savu vājumu Dieva priekšā un piekrīt, ka Kristus viņam ir vajadzīgs kā Pestītājs. Manuprāt, tieši šeit slēpjas apustuļu noslēpums un nevajag meklēt lielas zīmes. Pietiek, ka proti ieraudzīt mazās.

Dmitrijs Artjomovs MIC
Rēzeknes-Aglonas diecēze

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Priesterība –
Jēzus sirds mīlestība

3.lpp. J. Salijs
par 6. Dieva bausli

4. – 5.lpp. Apustuliskā nuncijs
L. Bonaci viesošanās Kuldīgā

6.lpp. „Bēda man, ja es
Evaņģēliju nesludinātu!” (1Kor 9,16)

7.lpp. Ziņas
no pasaules

8.lpp. Ziņas

Priesterība – Jēzus sirds mīlestība

Pēdējā laikā dažu priesteru neuzticības dēļ visai Baznīcai ir nācies smagi ciest. Pāvesta Benedikta XVI atbilde bija skaidra un drosmīga: katram priesterim ir jātiecas pēc svētuma un par dažiem noziegumiem ir jāatbild ne tikai Baznīcas tiesā, bet arī pasaules priekšā. Būtu jāatceras, ka Jēzus sekotāju vidū bija arī Jūdās, kurš nebija pieņēmis Jēzus mācību un kļuva par nodevēju. Jūdasa nodevības dēļ nomētāt ar akmeņiem pārējos apustuļus būtu netaisnīgi. Tā arī šodien pagriezīt muguru Baznīcai, neuzticīgu kalpu dēļ, nozīmētu nemīlēt pašu Kristu un viņa Baznīcu. Un tāpat nevajadzētu aizmirst, ka katram cilvēkam ir iespēja atgriezties, tāpēc ka Dievs ir bezgalīgi žēlsirdīgs.

Priestera celibāta nozīme

„Visi latīņu rita katoliskās Baznīcas ordinētie kalpotāji, izņemot pastāvīgos diakonus, tiek izvēlēti no vīriešu vidus, kas ir neprecēti un kas vēlas saglabāt celibātu „debesu valstības dēļ” (Mt 19,12). Aicināti sevi veltīt Kungam un viņa lietām (sal.1Kor 7,32), viņi sevi pilnīgi atdod Dievam un cilvēkiem. Celibāts ir šīs jaunās dzīves zīme, kurai Baznīcas kalpotājs tiek konsekrets; celibāts, pieņemts ar priecīgu sirdi, spilgtā veidā sludina Dieva valstību” (KBK 1579). Svētais Arsas prāvests ir šo vārdu pārliecinošs liecinieks. Lai saprastu celibāta nozīmi, ir jāieklausās Kristus vārdos: „Ir tādi, kas paši sevi lēmuši bezlaulībai debesu valstības dēļ. Kas to spēj saprast, lai saprot.” (Mt 19,12) Pēc tam, kad bagātais jauneklis noraida aicinājumu visu atstāt debesu valstības dēļ un pēc tam, kad Pēteris jautā: „Redzi, mēs esam visu atstājuši un esam tev sekojuši; kas mums par to būs?” Jēzus atbild: „Patiesi es jums saku... ikviens, kas atstājis māju vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus mana vārda dēļ, saņems simtkārt un iemantos mūžīgo dzīvi.” (Mt 19,27-29)

Pēc šiem Jēzus izteikumiem dažus gadus vēlāk apustulis Pāvils apgalvo: „Kas ir neprecējies, rūpējas par Kunga lietām, kā izpatikt Kungam, bet precējies rūpējas par pasaules lietām, kā izpatikt sievai, un ir dalīts.” (1Kor 7,32-33) Ja pievēršamies Arsas prāvesta dzīvei, tad redzam, ka viņa garīgā auglība un sekmes evaņģelizācijā neapšaubāmi bija saistītas ar viņa sirds brīvību, ar to, ka viņš nedalīti varēja savu dzīvi veltīt kalpošanai Dievam un savai draudzei, lai tādējādi būtu ikvienam tuvāks.

Lai pārdomātu dziļāk par celibāta nozīmi no teoloģiskā viedokļa, būtu jāpārdomā par paša Kristus celibātu. Priesteris, būdams viens, ar visu savu dzīvi apliecina, ka, pateicoties Ordinācijas sakramentam, viņa darbojas Kristus: „Tas ir viens un tas pats priesteris, Jēzus Kristus, kura lomu pilda ordinētais kalpotājs. Un ja tas tā ir, saņemta Priesterības

Foto no arhīva

sakramenta dēļ, viņš tiek piedzīvēts Augstajam priesterim, un viņam ir vara rīkoties Kristus spēkā un personā.” (Pijs XII, *Mediator Dei*)

Vai celibāts ir nedabīgs?

Reizēm tiek apgalvots, ka celibāts ir nedabīgs. Taču, ja dzīve celibātā tiek uzskatīta par nedabīgu, domājot, ka tā ir nedabiska, tad būtu jāapgalvo, ka visi cilvēki, kas ir vieniņi, kā bieži tas gadās ar gados veciem ļaudīm, kā arī visi tie, kas ir pamesti, vai ieslodzījumā, vai vienkārši nav precējušies, būtu nepilnīgi. Bet tā tas, protams, nav. Ja cilvēks Bībeles radišanas stāstā ir aicināts laulības dzīvei, tad laulība ir cilvēku dabiskais dzīves ceļš. Taču, ja mēs ieklausāties Jaunajā Derībā, tad redzam, ka celibāts tiek saprasts nevis kā nedabīga, bet gan kā pārdabiska, paša cilvēka brīvas izvēles izpausme.

Pāvests Pāvils VI sinodē neilgi pēc Otrā Vatikāna koncila pieprasīja „skaidru izpratni, uzmanīgu pašsavaldīšanos un prātīgu personīgās psihs integrāciju augstākā līmenī” (*Sacerdotalis caelibatus*, 55). Jo vairāk cilvēks būs garīgi nobriedis, jo vairāk spēš dzīvot atturību no seksuālās dzīves psiholoģiski nevis kā frustrāciju, bet kā pilnīgas sevis atdeves iespēju. To arī apliecina svētais Arsas prāvests ar savu dzīves piemēru un atdevi savai draudzei.

Sirds šķīstība

Katram cilvēkam, lai atrastu personīgo līdzsvaru, būtu jāintegrē sava seksuālā un sentimentālā dzīve savā personīgā izaugsmē, to pakļaujot prātam, gribai un garīgām vērtībām. Jo personība ir nobriedušāka, jo seksuālā un sentimentālā dzīve ir labāk integrēta. Taču tas ir ilgstošs process, kas prasa gan laiku, gan audzināšanu, gan garīgās dzīves izaugsmi. „Šķīstība nozīmē, ka seksualitāte ir pilnībā tikusi integrēta personībā un tādējādi ir tikusi sasniegta cilvēka miesas un gara iekšējā

Istaba, kurā
mitinājās
Arsas
prāvests,
ierodoties
savā draudzē

Ornāts, kurā
sv. J. M.
Vianejs
svinēja Svēto
Misi

vienotība. (...) Šķīstība prasa spēju valdīt pār sevi, un tas nozīmē arī cilvēka brīvības audzināšanu. Tātad izvēle ir starp: pārvaldīt savas kaislības un iegūt garīgu līdzsvaru, vai būt pakļautam savām kaislībām un tām vergot, nekad nesasniedzot patiesu laimi. (...) Ja cilvēks vēlas palikt uzticīgs saviem Kristības solījumiem un pretoties kārdinājumiem, viņam ir jāliek lietā sevis pazīšana, askēze, Dieva baušļu pildīšana, morālie likumi un lūgšana. (...) Lai valdītu pār sevi, nepieciešams ilgs un neatlaidīgs darbs, kuru nekad nevarēs uzskatīt par pilnīgi pabeigtu. Jebkurā vecumā tam atkal no jauna būs jāvelta pūles.” (KBK 2337, 2339, 2340, 2342) Tikai patiesi šķīsts cilvēks, kurš ir spējīgs valdīt pār sevi un savām kaislībām, būs spējīgs sevi pilnībā atdot ģimenes dzīvē, vai arī, ja ir izvēlēties sekot Kristum kā priesteris, atdot sevi pilnībā Dieva kalpošanai savā draudzē.

Kā to māca svētais Augustīns, mīlestība ir visu tikumu forma un, kurš nemīl, nebūs spējīgs augt šķīstībā. Priesterim tas nozīmē augt Jēzus sirds mīlestībā. Tikai tad, ja priesteris augs mīlestībā pret Dievu, kurš mums sevi ir

atklājis Kristū un tā mīlējies pasauli, ka atdevis savu dēlu par mums, sapratis, ka kristietības centrā ir Dieva mīlestība, kurai ir bezgalīgs spēks piepildīt priesteri sirdi. Garīgais nobriedums un izaugsme šķīstībā ir iespējama tikai tad, ja priesteris atveras Dieva palīdzībai, Viņa Svētā Gara dāvanām un Viņa žēlastībai. Mēģināt izdzīvot priesteri celibātu bez Dieva palīdzības, ir pašapmāns, no kā rodas daudzas neveiksmes priesteru dzīvē. Nevajag par zemu novērtēt grēka, kas ir ievainojis cilvēka gribu, iespaidu un Dieva palīdzības nepieciešamību. Un apustuļa Pāvila dzīves pieredze mums atgādina Dieva žēlastības spēku: „Es visu spēju Viņā, kas man dod spēku.” (Fil 4,13)

Dzīve celibātā pieprasa garīgu līdzsvaru

Reizēm, runājot par celibātu, tiek uzsvērts, ka tas rada nelīdzsvarotus cilvēkus un reizēm arī seksuālas un sentimentālas novirzes. Taču vēsture parāda, ka dzīve celibātā ir veicinājusi vienreizēju cilvēku izaugsmi gan sabiedrībā, gan Baznīcā, gan arī citās reliģijās, kā, piemēram,

Gandijs Indijā. Ir jāatgādina, ka dažās profesijās, kā, piemēram, darbā ar slimniekiem, ir atrodami brīnīšķīgi cilvēki, kuri nav dibinājuši ģimeni un ir sevi pilnībā atdevuši savai profesijai. Tas nozīmē, ka ļoti virspusējs un nepamatots ir apgalvojums, ka celibāts izkropļo cilvēku. Protams, ir jāatzīst, ka reizēm arī tiem, kuri ir izvēlējušies dzīvi celibātā, ir pamatīgi jācīnās, lai paliktu uzticīgi dotajam solījumam. Diemžēl no neveiksmēm neviens nav pasargāts – gan tie, kas dzīvo celibātā, gan tie, kuri ir izvēlējušies ģimenes dzīvi. Arī tāda smaga novirze kā pedofilija, kurai nav tieša saistība ar celibātu, skar visas kristīgās konfesijas, visas reliģijas, visus sabiedrības slāņus, un īpašā veidā ģimenes loku. Daži domā, ka, atceļot celibātu, tiktu atrisinātas visas problēmas, bet tas būtu tāpat kā laulības institūcijas atcelšana, kam par iemeslu minētu laulības pārkāpšanu vai šķiršanos.

Priestera celibāts ir brīva un apzināta izvēle, kas būtu jādara psiholoģiski nobriedušam cilvēkam, kuram ar lielu pazemību būs jācenšas pieaugt garīgā dzīvē, lai īstenotu savu pilnīgās atdeves solījumu. Tādēļ no tiem, kuri izjūt aicinājumu uz priesterību, tiek prasīts īpašs psiholoģisks un garīgs nobriedums. Kā to uzsver arī pāvests Benedikts XVI, ir nepieciešams pievērst lielāku uzmanību jauno priesteru audzināšanā viņu cilvēciskajam, psiholoģiskajam un garīgajam nobriedumam. Tāds nobriedums nozīmē intelekta, gribas un jūtu dimensiju harmonisku integrāciju personībā. Neaizmirstot grēka realitāti un konstantu personīgo atgriešanos, veltot lielāku uzmanību personīgai garīgās dzīves attīstībai. Nevajadzētu par zemu novērtēt tādus elementus, kuri apdraud celibāta solījumu, kā, piemēram, askēzes trūkums, nesatība ēšanā vai alkohola lietošanā, interneta slazdi un televīzija saistībā ar pornogrāfiju. Arī ticības trūkums, novārtā atstāta lūgšana un Svēto Rakstu padziļināta lasīšana noniecina celibāta izvēles nozīmi un spēju to dzīvot, balstoties uz Dieva palīdzību. Tā dzīve celibātā var kļūt par nastu, kuras dēļ tiek zaudēta arī mīlestība pret Baznīcu. Ja Baznīcā vairs nav iespējams saskatīt Kristus Miesu, ko turpina vadīt Svētais Gars un kas pēc savas būtības ir svēta, tad Baznīcā kļūst par vienkāršu organizāciju, kuru vada grēcīgi cilvēki un kurā redzam neskaitāmas nepilnības. Tad vispirms redzēsim Jūdasa nodevību, bet nepamanīsim Marijas un Jāņa mīlestību, kuri palika uzticīgi, pavadot Jēzu līdz pat krustam. Arī šodienas Baznīcā mums būtu jāredz ne tikai Jūdasa nodevību, bet arī priesteru uzticību, kuri klusumā sadeg, darot ikdienas darbu, pilnībā atdodot sevi. Ar Jānim Marijai Vianejam veltīto gadu Katoliskā Baznīca vēlas atgādāt priesteriem, kādus viņa tos vēlas un ka ir jāsauglabā uzticība Baznīcai, kurai Kristus pats ir solījis, ka elles vārti to neuzvarēs.

Turpinājums →

6. bauslis – tev nebūs laulību pārkāpt

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Patiesa veltīšanās laulātajam draugam prasa piepūli

Žēlastība neaizstāj dabu, bet gan uz tās būvē. Neklājas lūgties par labu ražu, ja novārtā tikusi pamesta lauka apsēšana. Par vēlu ir cerēt uz Dieva palīdzību, kad laulības dzīve jau virzās uz Dieva baušļu pārkāpšanu. Tā ir patiesība, ka Viņa pasaulē nav tādu situāciju, kurām nebūtu risinājuma saskaņā ar Dieva gribu. Nedrīkst pieļaut tādu situāciju rašanos, kad laulības dzīve atrodas uz *bezdieņā* malas vai kad vīrs sāk trakot, ja sieva ieminas, ka vajadzētu pārtraukt kontracepciju (līdzeklis, metode, ar kuru izsargājās no bērna ieņemšanas). Izklūšana no tādas situācijas, kas būtu saskaņota arī ar Dieva gribu, varētu kļūt par patiesu problēmu, lai gan ir iespējama arī šādos apstākļos.

Tāpēc bauslis ”Tei nebūs laulību pārkāpt” tāpat nozīmē: „Rūpējies par savu laulību, bet iznīcības sēklu izskaud jau pašā sākumā; centies nepieļaut tādas situācijas, kad laulības pārkāpšana vai šķiršana kļūst reāls kārdinājums.”

Tāpēc jāpieņem *a priori*, ka mūsu laulības mīlestība aizvien vēl ir nepilnīga un tai jāvēlta daudz pūļu. Vispirms ir jāpārvar tādi mīlestības priekšstatī, kas asociējas ar patērēšanu un vieglu ceļu uz laimi. Tas, kurš saka: „Es tevi mīlu, jo man ir labi būt ar tevi kopā”, nav izgājis no sava es. Patiesa mīlestība sākas tikai tad, kad tevi mīlu nesavtīgi, tevis paša dēļ. Kā māca Vatikāna II koncils, tas ir iespējams pateicoties tam, ka es nāku no Dieva, un tāpēc tikai caur mīlestību es varu atrast sevi šajā Dieva realitātē. „Cilvēks ir vienīgā radība pasaulē, kuru Dievs vēlas viņa paša dēļ, tāpēc tas nespēj piepildīt sevi citādi, kā tikai nesavtīgi dāvinot sevi.” (“Gaudium et spes” 24)

Vai ir jāatgādina, ka patiesa veltīšanās laulātajam draugam prasa piepūli? Tas, ko tev vēlos dāvināt, esmu es pats. Tāpēc man jāklūst pēc iespējas vērtīgākam. Man jātiecas pēc tā, lai vēltos tai

“Cilvēks ir vienīgā radība pasaulē, kuru Dievs vēlas viņa paša dēļ, tāpēc tas nespēj piepildīt sevi citādi, kā tikai nesavtīgi dāvinot sevi.” (“Gaudium et spes” 24)

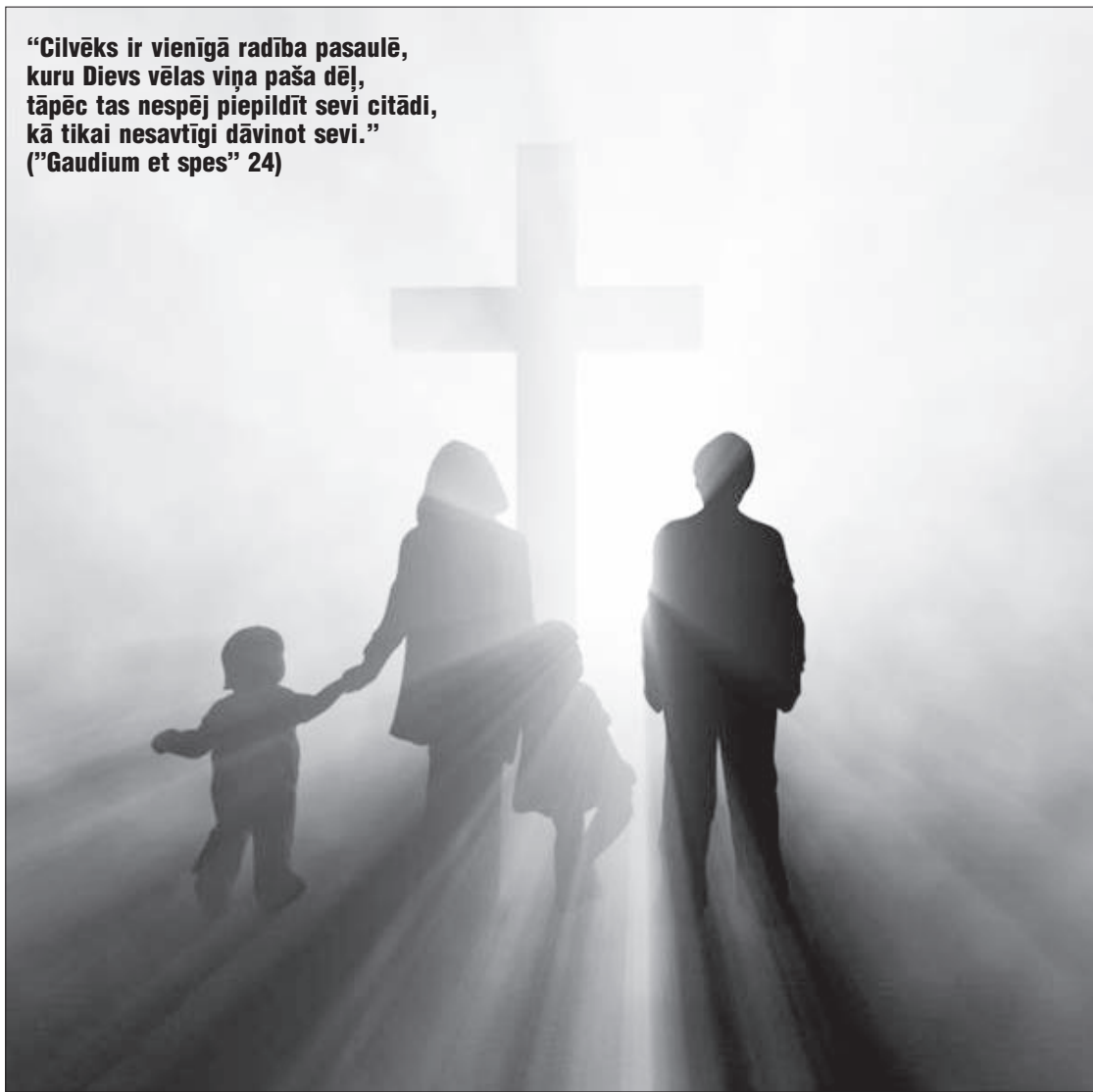

Foto no interneta

personai, kuru mīlu, lai es būtu valdnieks pār sevi, nevis savu kaislību vergs. Man jāmeklē šīs personas labums, nevis tā jāizmanto, man jāpilnveidojas, es nedrīkstu pārtraukt morālo un garīgo attīstību.

Nekļūdīga mēraukla, ar kuru var noteikt, vai laulībā ir iesaistījies viss cilvēks, ir nelokāma pārliecība, ka mēs vienmēr būsime viens otram kā vīrs un sieva – gan laimē, gan nelaimē, līdz pat nāvei. Šī pārliecība laulātajiem draugiem ir nepieciešama jau pašā laulības sākumā, ko viņi apstiprina ar laulāto solījumu. Tādā veidā šis solījums parāda laulības būtību: pēc savas dabas tā ir pilnīga savstarpēja veltīšanās, un

tieši tāpēc tā ir mūžīga. Tā kā tā ir sakramentālais zvērests, pats Dievs tai pievieno sekmīguma apsoli-jumu. Tāpēc vārdi: „Ko Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt” (Mt 19,6) izsaka ne tikai aizliegumu, bet arī Dieva palīdzību, sevišķi grūtos brīžos.

Veicot sirdsapziņas izmeklēšanu šī baušļa kontekstā ir jāpajautā: vai cenšos saredzēt un pārvarēt egoistisku attieksmi pret laulāto draugu? Vai visos apstākļos atceros tā cilvēciskās personas cieņu? Būtu sev jāuzdod arī šāds jautājums: vai mana uzticība pret laulāto tiecas uz jebkuru iekšējas nodevības neiespējamību? Vai manā iztēlē šķiršanās neparādās kā

veids, kas varētu atrisināt mūsu laulības konfliktus? Varbūt ir gadījies, ka esmu šantažējis ar laulības šķiršanu brīžos, kad ģimenē notika ķildas?

Slikta padoma sekas

Attiecībā ar citiem laulātajiem pāriem ir vērts sev pajautāt: vai cenšos būt liecinieks Dieva mācībai par laulību? Varbūt pat esmu veicinājis kādas laulības iziršanu? Diemžēl šodien jārunā par sliktiem padomdevējiem laulības jautājumos.

Slikta padoma mehānisms reizēm darbojas šādi: vīrs vai sieva uztic kādai tuvai personai laulātā drauga nodarītās pārestības, bezcerīgumu vai šaubas, ka kaut kas

varētu mainīties uz labo pusi. Parasti viņi grib atbrīvoties no sarūgtinājuma vai zemapziņā sagaida noliegumu: apstiprinājumu tam, ka patiesībā nav nemaz tik slikti. Bet cilvēks, kuram uzticam šos grūtumus, izrāda nevis patiesu līdzjūtību, t. i., palīdz pārvarēt saspīlējumu, iedveš drosmi, bet gan bieži kļūst par sakāves padomdevēju.

Padoma dāvana taču balstās tajā, ka padomdevējs to, kurš viņam uztic savas nelaimes un izmisumu, cenšas pēc iespējas vairāk mudināt darīt labo, kas jau tagad ir viņā un nelaimīgajā situācijā, bet kurš tikai ir nomākts un paralizēts negatīvo pārdzīvojumu dēļ. Tādēļ nelaimi nesošs padomdevējs ir tāds, kurš tā vietā, lai mudinātu darboties un atjaunot cerību, apstiprina lēmumu padoties.

Puritāniskā mentalitāte

Mūsu cilvēciskā miesiskuma pārdzīvošanā nāvīgs Dieva likumu ienaidnieks ir mūsdienās plaši izplatītā puritāniskā mentalitāte. Puritānis jau sākotnēji pieņem – un pieņem to kā neaizskaramu dogmu – ka viņš ir godīgs un pieklājīgs cilvēks. Viņa mentalitātei sveša ir ne tikai grēka izjūta, bet arī vajadzība atgriezties. Puritāniskā mentalitāte visus savus pūļņus virza uz to, lai ļaunumam, kāds ir cilvēka dvēselē un darbos, piešķirtu šķietamu pieklājību.

Puritānis ar riebumu novērsies no ļaundara, kas apzog svešus pagrabus, bet neko nepieklājīgu neredz tajā, ka kāds kļūst bagāts, tirgojot ieročus. Būtībā viņš peļ izvīrtību, tāpēc arī savas erotiskās dēkas gribēs legalizēt, šķīroties un nodibinot jaunu laulību. Tāpēc ka viņš necenšas atvērt savu seksualitāti gara spēkam, savu sliekšmi onanēt uzskatīs par tādu fizioloģisku parādību, kurai šķietami nav nekā kopīga ar morāli, bet pirmslaulības un ārpus laulības sakaros saskatīs pozitīvus vai pat garīgus aspektus. Puritānis, protams, *zina labāk* par Dievu, kas ir patiesi labs un kas ļauns.

Tulkoja
Kaspars Zagorskis †

Priesterība – Jēzus sirds mīlestība

→ Turpinājums

Celibāta aktualitāte

Mūsdienā, no Baznīcas atdalītā, sabiedrībā celibāta izvēlei debesu valstības dēļ ir īpaša nozīme. Īpaši, kad sabiedrība absolūtizē šīs pasaules vērtības, kas mīlestību ir reducējusi tikai savstarpējo attiecību ietvaros, aizmirstot, ka jebkuras patiesas mīlestības avots un pamats ir Dieva mīlestība, kuru Viņš atklāj pilnīgā veidā, mirstot krustā. Tādējādi

celibāts Debesu valstības dēļ ir nepārspējams Dieva mīlestības simbols. Tas liek pārdomāt pasaulei par priesteru mīlestības *neprātu*, kuri izvēlas Dieva mīlestību, lai sludinātu, ka vienīgi Dievs var piepildīt cilvēka bezgalīgās ilgas pēc mīlestības. Tā priesteris dod īpaši pārliecinošu liecību par ticību, kuras dēļ viņš ir atstājis visu, ieskaitot mīlestību ģimenes ietvaros. Ja priesteri dzīvo savu dzīvi laimīgi un ar prieku, tie var kļūt par patiesās mīlestības au-

dzinātājiem un atgādāt visiem, ka jebkura šīs zemes mīlestība ir relatīva un ka tai ir jāatrod tās īstais pamats un avots Dieva mīlestībā.

Jānis Pāvils II reiz priesteru saietā uzsvēra, ka Dieva žēlsirdība ir neizmērojama, un, ja reizēm priesteris ir paguris un tam kļūst grūti sekot Kristum, vienmēr ir atpakaļceļš, kā māca pazudušā dēla līdzība.

Vajag cīnīties ar visiem spēkiem, lai paliktu uzticīgs un lai liecinātu par Dieva bezgalīgo uztici-

bu pasaulei. Dievs ir pacietīgs ar katru no mums, ja apmaldāmies un pazaudējam ceļu, Viņš tomēr nemītiģi klauvē pie sirdsapziņas, norādot pareizo virzienu, kuram sekojot mēs varam būt laimīgi.

Kā teica Arsas prāvests, priesterība ir Jēzus sirds mīlestība, un tieši tāpēc bez tās priesteri celibāts nav saprotams. Jo vairāk priesteris attālinās no Jēzus sirds, jo vairāk izvēlētais celibāta ceļš kļūst par nastu, no kuras gribas atbrīvoties. Jāatceras, ka Kristus

dzīve, kuru Viņš pilnīgi atdeva, ir īstais mīlestības likums, kas dod jēgu celibātam debesu valstības dēļ. Atcerēsimies, ka nekad nepietrūks Dieva žēlastības tiem, kuri to pazemīgi lūdz. Lūgšim žēlastību, lai mēs katru dienu atgrieztos pie patiesās mīlestības avota, lai sevi pilnīgāk atdotu, kalpojot mīlestībā tuvākajiem, un Jēzus sirds mīlestība piepildītu mūsu sirdi ar prieku un mīlestību.

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

Mēs esam savas dzīves apustuļi

Liepājas diecēzes katehēti un "Marijas leģiona" locekļi kopā ar arhibīskapu L. Bonaci un savu bīskapu V. Lapeli pie rekolekciju mājas Kuldīgā

Foto: Ieva Liede

Es pateicos par jūsu klātbūtni, jūs esat veltījuši savu laiku, lai šeit ierastos. Jūs esat atsaukušies sava bīskapa aicinājumam, un Kungs noteikti jums arī ko dāvas. Ir teikts – dodiet, un jums taps dots. Ja mēs kaut ko dāvājam Dievam, tad Viņš arī kaut ko noteikti dod pretī. Jēzus vārdi "dodiet, un jums taps dots" ir kā vadmotīvs manā dzīvē. Dažreiz mēs vēlamies kaut ko saņemt, gribam saprast vairāk un uzzināt – kā es kaut ko varu izdarīt. Es domāju, ja cenšamies dot un mīlēt, Dievs rūpēsies par to, kas nepieciešams.

Tāpat vēlos jums pateikties par visu to, ko jūs darāt kā katehēti un "Marijas leģiona" locekļi. Tā ir ļoti svarīga kalpošana Baznīcas veidošanā, un es esmu jums pateicīgs par jūsu līdzdarbību tajā. Veidot, celt Baznīcu nozīmē cilvēci, sabiedrību darīt labāku, līdz ar to tas ir kalpojums, kas liek pasaulei augt.

Atceros, kad biju zēns un apmeklēju katehēzes nodarbības, satiku kādu jaunu priesteri telpā, kur notika katehēze. Tur uz grīdas bija izmētātas lapiņas, viņš lūdza mani tās savākt un izmest miskastē, „Redzi, tagad visa pasaule ir kļuvusi tirāka,” viņš teica. Man ļoti labi ir palikusi atmiņā šī mazā epizode, jo, ja viens sakopj kaut nelielu telpu, tad visa pasaule kļūst tirāka. Lai palīdzētu citiem kļūt labākiem, mums pašiem ir jākļūst labākiem. Tas ir svarīgi, un šo metodi izmantoja arī Jēzus. Ko darija Jēzus, lai viņa mācekļos pieaugtu ticība, cerība un mīlestība? Viņš bija patiesi uzticīgs Dieva Dēls, tāds būdams, Jēzus palīdzēja saviem mācekļiem būt pašiem par sevi. Jēzus persona bija autentiska, skaista, Viņš iedvesmoja uzticību. Kādu dienu Jēzus saviem mācekļiem jautāja: „Vai arī jūs gribat aiziet?” Pēteris atbildēja: „Pie kā lai mēs ejam? Tev ir mūžīgās dzīves vārdi.” ... mācekļi Dievā iemīlējās, viņiem vairs

nebija iespējams aiziet kaut kur citur. Līdzīgi ir arī katehētiem un patiesiem Marijas leģionāriem, jo, pat daudz nerunājot, ir iespējams būt par labu piemēru. Jo pirmais apustulāts, uz ko esam aicināti, ir mūsu dzīves apustulāts. Mums jāpārlecina ar savu dzīvi, savu būtību vēl pirms atveram muti un sākam runāt.

Pirms kāda laika lasīju grāmatu "Gaisma" par Māti Terēzi, kur stāstīts, ka tad, kad viņa bija Loreto māsa un vēl nebija nodibinājusi Žēlsirdības misionāru kongregāciju, viņa bija skolotāja un apmeklēja nabadzīgās ģimenes Kalkutas nomaļos visnabadzīgākajās vietās. Māte Terēze šajos apmeklējumos gāja viena. Viņa iegāja mājās un pavadīja laiku kopā ar cilvēkiem, kas tur dzīvoja. Daudzas reizes, kad viņa devās prom, cilvēki teica, lai viņa atgriežas vēl, jo šajās mājās bija ienākusi gaisma. Tā nebija viņas darbošanās, bet Kristus klātbūtne, ko viņa nesa citiem.

Vispirms mums ir jāliciecin ar savu dzīvi, un tikai tad seko viss pārējais, par to mums jābūt pārliecinātiem. Jo tas, kurš pasludina Labo Vēsti, evaņģēlizē un atklāj Tēva vaigu, ir Jēzus. Mēs Viņu varam atklāt citiem tik lielā mērā, cik Viņš ir mūsos. Tātad, ja Jēzus ir mani, es varu Viņu nest visur, kur esmu.

Ir nepieciešams dalīties arī mūsu ticības pieredzē. Šeit ir svarīgas tās aktivitātes, ko veic RARZI (Rīgas Augstākais reliģijās zinātņu institūts, Laterāna Pontifikālās universitātes filiāle), tā ir vieta, kur katrs var padziļināt savu kristietības identitāti, kļūstot arvien spējīgāks sludināt citiem. Tomēr tikpat svarīgi ir arī mūsu dzīves liecība, jo nevaram neko sludināt, nepasakot patiesību par sevi. Mēs nerunājam tikai ar vārdiem, bet arī ar žestiem, acīm, seju. Piemēram, ja es kādam bērnam saku, lai viņš paliek klusu un to daru nikni, tad tā nav laba liecība. Ja to, kas jāsaka, saku dusmīgi, tad starp to, ko es saku un daru, nav saskaņa. Es

domāju, ka dzīves liecība ir ļoti svarīga. Mēs varam būt savas dzīves apustuļi.

Mums ir jābūt arī drošsirdīgiem, jo, ja Jēzus ir mūsos, tad Viņš dos īstos vārdus istajā brīdī. Dažreiz var likties – ko lai es saku, jo esmu kautrīgs? Jēzus ir teicis: „Neraizējieties par to, ko jūs teiksiet, jo es jums to teikšu priekšā.” Ja Viņš ir mūsos, tad Viņš mūs arī vada. To esmu pieredzējis daudzkārt.

Baznīca ir tā, kas patiesi sludina Jēzu. Jēzus teica – jūs esat zemes sāls, jūs esat pasaules gaisma. Tas nozīmē, jo dziļāk izdzīvojam šo kopību, jo vairāk mēs esam Baznīca, jo lielākā mērā esam *sāls* un *gaisma*. Tāpēc arī katehētiem ir jācenšas palīdzēt citiem, meklējot iespējas būt katehētiem kopā, nevis būt tikai privātskolotājiem. Tas ir līdzīgi kā "Marijas leģionā" apvienojas cilvēki, kuri kopīgi sniedz liecību. Tieši tādēļ šodien esam kopā, un tas ir mūsu uzdevums – kopā būt labiem katehētiem un labiem Marijas leģionāriem. Itāliešu valodā vārdi "katehēts" un "leģionārs" ir virišķu dzimtē, bet šeit pārsvarā redzu sievietes. Ne velti Baznīcas Māte ir Marija.

Atceros, kad kalpoju Kamerūnā, piedalījies kāda jauna bīskapa konsekrācijā. Uppurāšanas pienesa "Katoliskās akcijas" 1500 sievietes, un tas ilga apmēram stundu, bet visskaistākais brīdis sekoja beigās, kad šīs biedrības vadītāja pienāca pie altāra un teica: „Ekselence, dodieties uz priekšu, mēs, katoļu sievietes, esam aiz jums!” Tas bija labs iedrošinājums jaunajam bīskapam, jo viņš vienmēr varēja rēķināties ar šo sieviešu stipro gribu. Paldies jums, ka esat sava bīskapa priekšavots!

Apustuliskā nuncijs Baltijas valstīs arhibīskapa Luidži Bonaci uzruna Liepājas diecēzes draudžu katehētiem un "Marijas leģiona" aktīvajiem locekļiem Kuldīgās katoļu baznīcā 2010. gada 18. aprīlī

Intervija ar apustulisko nunciju LUIDŽI BONACI

Kādēļ, jūsuprāt, ir svarīgas šādas tikšanās?

Baznīca arī tiek saukta par Dieva tautu, Kristus Miesu, Dieva Ģimeni – tas parāda un atklāj, ka mēs savu dzīves svēceļojumu veicam kopā. Mēs esam atkarīgi cits no cita ieguldījuma, lai dzīvē varētu virzīties uz priekšu. Šajā kontekstā tie mirkļi, kad cilvēki sanāk kopā, lai dalītos kopīgajās pūlēs un skatījumā, ir ļoti svarīgi. Šāda tikšanās ir konkrēta zīme, kas atklāj Dieva skatījumu uz cilvēci. Tie ir mirkļi, kad kā brālī un māsas piedzīvojam Dieva Ģimenes realitāti, kuru pavada Dieva klātbūtne, ko arī baudām. Tas ir noslēpums, kas mūs pavada mūsu dzīvē. Kad sanākam kopā un izrādām vēlēšanos ieklausīties, dāvēt savu dzīvi citiem, tad mūsu vidū ir Dieva klātbūtnes noslēpums, kas mums ļauj piedzīvot vairāk gaismas, prieka un laimes. Kad tiekamies Kunga vārdā, mīlot cits citu, mēs noteiktā veidā kļūstam par Dieva mājojli, kurā Viņš pats ir klātesošs. Es ceru, ka šajā tikšanās reizē mēs to piedzīvojām.

Baznīcā, uzrunājot draudžu katehētus un "Marijas leģiona" aktīvos locekļus, jūs minējāt svētīgo Māti Terēzi kā cilvēku, kura *nesusi gaismu* visur, kur gājusi. Vai arī jūs savā dzīves ceļā esat sastapies ar *gaismas nesējiem*?

Atceros, kad biju 20 gadus vecs, piedzīvoju grūtu periodu savā dzīvē, jo gribēju noskaidrot – ko darīt tālāk. Es biju istā *tumsā*. Man bija grūti izšķirties – pa kuru ceļu doties tālāk.

Apmeklēju kādu savu draugu. Mēs apspēdāmies, es sāku runāt, un man par lielu pārsteigumu, kamēr es runāju, piedzīvoju, ka mani ienāk *gaisma*. Šis sarunas beigās mani viss bija noskaidrojies, un es sapratu, kas bija noticis pagātnē un kurp doties tālāk. Mans draugs, it kā neko nedarīja, bet mani klausījās. Viņa klausīšanās nodrošināja klusumu, kurā es varēju izrunāt savu sakāmo. Es it kā dzirdēju savu vārdu atbalsi, kas man palīdzēja patiesi saprast. Šī pieredze man atklāja, cik svarīga ir sastapšanās ar draugu, kurš ir kā *spoguļis*, kas palīdz pašam sevi ieraudzīt skaidrāk. Manuprāt, ja kāds tevī klausās ar mīlestību, tas nodrošina Dieva klātbūtnes *gaismu*, kas ļauj ielūkoties dziļāk.

Patiesi, ja esmu uzmanīgs, es varu pamanīt, ka dienas laikā ir daudzi mirkļi, kad Dievs sūta cilvēkus, kuri ir spējīgi piedāvāt *gaismu*. Piemēram, es runāju ar kādu klostermāsu, kura dalījās savā pieredzē, kas mani bagātināja. Viņai kāds cilvēks bija devis padomu, minot piemēru no dabas: pavasarī nevaram zālei pavēlēt nespraukties ārā no zemes un mūs nepriecēt ar savu skaistumu. Līdzīgi ir ar mums – nav jābaidās, ka tas, ko Dievs mums ir dāvējis, caur mums atklāsies citiem. Bija skaisti klausīties šajā stāstā, jo mani tas atstāja vēlēšanas būt kā zālei pavasarī, kas visu padara zaļu, un palīdzēt arī citiem nebūt *sausai zālei*, bet tādi, kas vairo jaunu *gaismu*. Šīs stāsts man arī bija *kā gaisma*.

Pavests Benedikts XVI savas enciklikas noslēgumā, runājot par cerību, izmanto skaistu salīdzinājumu. Viņš saka, ka dzīve

Foto: Ieva Liede

Bīskaps V. Lapelis (no kreisās) un nuncijs L. Bonaci baznīcas dārzā pēc Svētās Mises

Foto: Inga Vrublevska

Kuldīgās draudze un no visas Liepājas diecēzes ieradušies ciemiņi vienojas kopīgā lūgšanā Svētajā Misē

ir kā jūras šķērsošana, un šajā ceļā liela loma ir zvaigznēm, kas rāda ceļu. Protams, ka lielākā zvaigzne ir Jēzus, bet mums ir nepieciešamas *zvaigznes*, kas mums ir tuvu, un šīs *zvaigznes* ir cilvēki, kuri rāda labu piemēru. Tādas *zvaigznes* mēs varam būt cits citam.

Kādā veidā katehēti un "Marijas leģiona" locekļi var būt šādas *zvaigznes*? Ar kādiem izaicinājumiem viņiem būtu jāsastopas?

Katehēti un "Marijas leģiona" locekļi ir *zvaigznes*, kas *spīd* pašas par sevi, dodot *gaismu*, skatoties uz šādiem cilvēkiem, un šis *zvaigznes* ir cilvēki, kuri rāda labu piemēru. Tādas *zvaigznes* mēs varam būt cits citam.

Vai jums pašam ir bijusi katehēta pieredze?

Es iestājos seminārā, kad biju ļoti jauns. Atceros, kad seminārā pirmo gadu studēju teoloģiju, man reizi nedēļā bija jāiet uz skolu mācīt reliģiju. Man izaicinājums vienmēr bija nevis novadīt labu stundu, bet mēģināt nodot pieredzi. Manas pastāvīgās pūles, mācot reliģiju skolā, bija saskaņot vārdus ar darbiem. Mana misija bija pildīt prakse to, ko piedzīvoju lasot Evaņģēliju. Arvien vairāk es redzu, ka Evaņģēlijs ir gaismas vārds. Tam jātiek turētām gaismā un jākļūst par manu dzīvi. Patiesais evaņģēlijs nav tas, ko es izlasu grāmatā, bet tas, kas ir kļuvis par manu dzīvi, un citi to var dzirdēt, redzēt. Protams, es atzistu, ka Bībele pati par sevi ir gaisma, jo istā Bībele ir Jēzus. Kad lasām Bībeli, mēs nelasām grāmatu, bet tiekamies ar Jēzu, kas ir uzrakstīto vārdu aizgāzē. Lasot Bībeli, mēs nonākam kontaktā ar Jēzu un Viņa dzīvi. Jēzus dzīve kļūst par gaismas avotu, un Viņš kļūst par tavu dzīvi, jo ir tava gaisma.

Tāpat, kad lasu sv. apustuļa Pāvila vēstules, es satieku Pāvilu, kurš ir aiz uzrakstītajiem vārdiem. Apustuļa vārdi vēstulē ir dzīve, kas man tiek dāvāta. Pāvila vēstules nav rakstītas ar tinti, bet gan ar viņa dzīvi un visbeidzot ar viņa asinīm, jo viņš mira kā mocekļis.

Kāda loma ir ģimenei bērnu reliģiskajā audzināšanā?

Lai saprastu ģimenes nozīmi, pietiek padomāt par Dievu, kurš pats sevi ir ģimene – Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Tā ir komūnija. Kad Dievs nolēma ienākt mūsu vēsturē, Viņš piedzima ģimenē. Dievs varēja izvēlēties citus veidus, kā ienākt pasaulē, bet izvēlējās ģimeni. Kaut arī iemiesojies caur Svēto Garu, Jēzus bija Marijas un Jāzepa dēls.

Ģimene ir dzīvības svētnīca. Neviena pats sev nevar dāvēt dzīvību, tā ir Dieva dāvana, bet pasaulē ienāk caur tēvu un māti, kuri sadarbojas ar Dievu, dāvējot dzīvību. Vecāki ir aicināti jaunajam cilvēkam, kuram viņi ir devuši dzīvību, atvērt ceļu uz patieso dzīvi, kas ir Dievs. Tas nav grūti, jo Dievs ir mīlestība, un vecāki, dzīvojot savstarpējā mīlestībā, savam bērnam rada vidi, kurā viņš nepiespiests atveras dzīvības un mīlestības Avotam – Dievam. Šajā nozīmē ir svarīgi jebkurā sabiedrībā veicināt veselīgu vidi ģimenei. Sabiedrība var attīstīties un nodrošināt savu nākotni tik daudz, cik tā nodrošina veselīgu ģimenes vidi.

Mums ir jābūt nomodā par to, ka arvien vairāk Rietumu sabiedrībā pastāv risks kļūt par izmirstošu sabiedrību. Ja sabiedrība nerūpējas par labiem apstākļiem dzimstības nodrošināšanai, tā riskē sevi pazaudēt kā sabiedrību ar savu kultūru un vēsturi. Šī iemesla dēļ valstij un Baznīcai ir jāsadara-

Foto: Inga Vrublevska

"Vecāki, dzīvojot savstarpējā mīlestībā, bērnam rada vidi, kurā viņš atveras Dievam." (L. Bonaci)

bojas, lai sekmētu un attīstītu veselīgu domāšanu un izpratni par ģimenes vērtībām.

Intervēja Ieva Liede

Intervija ar Liepājas diecēzes bīskapu VILHELMU LAPELI

Kā radās doma rīkot diecēzes katehēti un "Marijas leģiona" aktīvo locekļu tikšanās?

Bija tā, ka es uzaicināju Baltijas valstu apustulisko nunciju Luidži Bonaci pirmdienā satikties ar priesteriem, norunājām datumu. Tad man šķita, ka tā ir laba izdevība izmantot viņa garīgās dzīves pieredzi, kurā viņš labprāt dalās, un dienu iepriekš satikties arī ar mūsu diecēzes katehētiem. Iepriekš vēl nebija notikusi tāda visu katehētu tikšanās, tādēļ domāju, ka šī reize varētu būt vispiemērotākā, lai katehēti satiktos ar nunciju, kā arī katehētiem satikties pašiem savā starpā. Aicināju piedalīties arī "Marijas leģiona" aktīvos locekļus, kas ir katehēti šī vārda plašākajā nozīmē, jo viņi dodas pie cilvēkiem, viņus uzrunā un liecina par Dievu.

Kad sākam katehētus apzināt, izrādījās, ka kopā ar "Marijas leģionu" ir vairāk kā 70 cilvēku. Vēl tikai šīs tikšanās organizēšanas sākumposmā jau bija skaidrs, ka katehēti ir ļoti gandarīti par iespēju satikties un to, ka par viņiem atceras un rūpējas.

Katehēti ir priesteru tuvākie palīgi, jo palīdz dažāda gadagājuma cilvēkus sagatavot un ievadīt kristīgajā dzīvē. Tā bija arī laba iespēja, lai klātesošos iepazīstinātu ar jauno ticības padziļināšanas programmu, kas drīz sāks darboties mūsu diecēzes draudzēs. Sausa informācija, kas izlasīta afišā, ne vienmēr ieinteresē, tādēļ katehēti

ieguldījums šajā darbā būs nozīmīgs, jo viņi var uzrunāt cilvēkus personīgi.

Vai redzat arī kādus *augļus*, ko nesa šī tikšanās?

Es informēju, ka ir iespēja vasarā rīkot arī kristīgās nometnes bērniem un saņemt nelielu finansējumu. Dažās draudzēs ilgāku laiku nometnes nebija notikušas, un man bija liels prieks, ka no šīm draudzēm katehēti uzreiz arī pieteicās un uz vietas šos jautājumus varējām izrunāt.

Protams, liels bija garīgais ieguvums, kad stundas garumā varējām klausīties klātesošo priekšās stādīšanos un nelielas liecības par darbu, ko katrs veic. Tas palīdzēja īsā laikā kļūt tuviem, jo mēs stiprinājām cits citu, esot kopā. Man pašam bija prieks piedzīvot garīgo tuvumu, jo mēs visi dodamies vienā virzienā – pretī Jēzum – gan garīdznieki, gan katehēti.

Vai ir iecere šāda veida tikšanās turpināt?

Mums vajadzētu izvēlēties priesteri, kurš tieši būtu atbildīgs par katehētiem diecēzes mērogā, tad viņš varētu organizēt darba grupu, kas palīdzētu katehētu darbā un viņus dažādā atbalstīt. 27. jūnijā jau ir plānota nākamā katehētu tikšanās Kuldīgā, kad ieradīsies RARZI pasniedzēja Baiba Brūdere, lai runātu par garīgās dzīves ceļu.

Intervēja Ieva Liede

„Bēda man, ja es Evaņģēliju nesludinātu!”

(1 Kor 9, 16)

Nesen pēc priestera Andreja Mediņa aicinājuma Saldū atkārtoti bija ieradies misionārs no Beļģijas Žozefs Bastēns, lai vēstītu mums par evaņģēlizācijas nepieciešamību un palīdzētu to praktizēt.

Taču, lai varētu evaņģelizēt, ir jābūt evaņģelizētam pašam kristietim. To svarīgi atgādināt laikā, kad daudzviet mūsu baznīcās raksturīga daļēja piederība Baznīcai un savai draudzei, kas izpaužas – „esmu normāls kristietis, jo katru svētdienu apmeklēju Svēto Misi,” vai, „ilgāku laiku regulāri apmeklēju Svēto Misi un aktīvi kalpoju draudzē, bet, tā kā nejutos pietiekami atzīts(a) un novērtēts(a), pārstāju to darīt,” vai arī, „regulāri apmeklēju baznīcu, ticu, bet mans pienākums nav rūpēties, lai citus mudinātu ticēt – katrs ir pats atbildīgs par savu izvēli”. Daudzi kristieši attiecībā uz savu ticību izturas kā slepenie aģenti, nekad neliecinot par to. Visos minētajos gadījumos izpaužas ticības nepatiesums. Ļoti būtisks ir mūsu draudzes prāvesta aicinājums kristiešiem pārdomāt, ko īsti meklējam Baznīcā – sevi vai Dievu. Mūsdienīgi un šķietami aktuāli cilvēkam ir savas identitātes meklējumi (skan taču pozitīvi, vai ne?). Taču šādos gadījumos šī meklētāja vadmotīvs ir egoistisks un tuvdzīgs un līdz ar to nevar nest augļus. Ja cilvēks meklē, pirmkārt, Dievu, viņš beigās atrod arī sevi.

Nupat priesteris Andrejs Mediņš atgriezās no Ugandas ar spilgtu liecību par patiesas ticības piemēru. Mani uzrunāja priesteris liecinātā par to, ka viss patiesais iemiesojas spēkā, kas plūst no patiesām un no sirds nākošām domām, vārdiem un darbiem. Tas spilgti izpaužas tajā, kā Ugandas kristieši dziedot slavē Dievu, pateikdamies Viņam par itin visu. Šis Dieva slavēšanas priekšs ir neizsīkstošs un ārkārtīgi vienots, un to nespēj mazināt nedz apkārtējā nabadzība, nedz dabas katastrofas. Tāds termins kā „depresija” viņu leksikā vispār nepastāv, un tā nozīmi viņiem ir grūti paskaidrot, jo izprast varam tikai to, ko paši esam piedzīvojuši. Varu iedomāties, ka ne mazums lasītāju iepriekš apgalvoto sauks par klaju pārspīlējumu un, ja arī tam noticēs, to izskaidros ar dienvidniecisko temperamentu, attiecīgiem ģeogrāfiskiem un klimatiskiem apstākļiem utt. Tādā gadījumā tā nebūtu nekas vairāk kā sevis attaisnošana (nepatiesums allaž izraisa sevis attaisnošanu) un apzināta vai daļēji apzināta dzīves realitātes sagrozišana, kas kā fenomens ir raksturīgs mūsu sabiedrībā – arī kristiešu vidū. Kā pierādījums tam, ka vaina nav mūsu mentalitātē vai temperamentā, ir tas, cik patiesi un aizrautīgi mēs esam, kad cināmies par savu savtīgo interešu īstenošanu vai kritizējam, pat lādam savus līdzcilvēkus. Ja netiek realizēti mūsu projekti un iecerētais dzīves scenārijs, mēs vainojam arī Dievu. Un visu to

Viens no evaņģēlizācijas veidiem – “Alfa kurss” Saldus katoļu draudzē

mēs, „netemperamentīgie” latvieši, darām ar tādu milzīgu temperamentu un spēku! Ļoti skumji redzēt, ka arī daudziem kristiešiem spēki izsīkuši, cīnoties par pasaulīgiem labumiem vai pret „apkārtējiem ļaunajiem spēkiem”, un ka viņi vairs nespēj būt atvērti tam priekam un sirdsmieram, ko Dievs tik ļoti vēlas mums dāvēt. Būdam Mīlestības Dievs, Viņš nespēj to darīt vardarbīgi.

Tas tikai atgādina to, cik mums ārkārtīgi nepieciešams būt evaņģelizētiem pašiem, lai savukārt varētu evaņģelizēt citus. Evaņģēlizācija ir dabiska atbilde uz Dieva mīlestību. Mums nav ne mazākā pamata to noliegt. Vai tad mēs tiešām savam tuvākajam negribam novēlēt pašu labāko un palīdzēt viņam to sasniegt? Vai var būt kāda vērtīgāka palīdzība par palīdzēšanu cilvēkam nonākt debesīs? Ir labi neliegt atbalstu cilvēkam viņa dažādajās šīs dzīves vajadzībās. Bet palīdzēšanai cilvēkiem iepazīt Jēzu ir mūžības vērtība!

Ja mēs Svētos Rakstus uztveram kā Dieva Vārdu, mums nevar būt ne mazākā aizbildinājuma saistībā ar evaņģēlizācijas nepieciešamību. „Bēda man, ja es Evaņģēliju nesludinātu!” (1Kor 9,16) teica sv. Pāvils. Vai šie vārdi neizsaka to, ka, nesludinot Evaņģēliju, pazūd arī mūsu dzīves patiesā jēga? Palūkojoties apkārt, ieraudzīsim daudzus cilvēkus, kas cieš, ir neziņā, ir tuvu izmisumam, bet sirdī joprojām nezaudē kaut niecīgākās cerības uz kaut ko labu un patiesu, tikai nezina, kur to meklēt. Vai vēsā vienaldzībā noraudzīsimies, kā šīs cerības cilvēkā sabrūk pilnībā, un pēc centieniem

nomierināt savu sirdsapziņu ar formāliem baznīcas apmeklējumiem un neizjustiem pārtariem mēģināsim sev iestāstīt, ka esam kristieši un dzīvojam normālu cilvēcisku dzīvi? **Atcerēsimies – Dieva priekšā atbildēsim pilnīgi par visu, ko esam darijuši! Cik būs mīlējusi, tik arī saņemsim!**

Kā mēs paši varam tikt evaņģelizēti? Dievs savā mīlestībā var uzrunāt mūs dažādā veidā. Taču uz mums visiem attiecas viens kopīgs priekšnoteikums. **Ir jāļauj Jēzum būt mūsu dzīves centrā katrā mūsu dzīves mirklī – priekš un bēdās, pat visnecīgākajos sadzīves sikumos.** Mums nav jānodarbojas ar neauglīgu ārējo norišu analīzi, bet jāpieņem ikviena dzīves situācija pilnīgā pašlāvībā uz Dievu, un savas lūgšanas centrā nav jāizvirza kādas situācijas maiņa, bet gan savas un citu dvēseles pestīšana. Attiecībām ar Dievu ir jālīdzinās mīloša bērna attiecībām ar saviem vecākiem. Ja neesam vēl Jēzu pieņēmuši kā galveno savā dzīvē, tad izšķirsimies to darīt šodien pat! Dievam nav svarīga mūsu pagātne. Ir svarīgs tieši šis mirklis. Konkrēti, brīdis, kad lasām šīs rindas. **Rīt var būt par vēlu, jo neviens nezina, kad atstāsim šo pasauli.** Skan banāli, vai ne? Bet, vai kādam ir cita pieredze? Līdz apnikumam dzirdēta, bet tajā pašā laikā acīmredzama ir patiesība, ka daudzi cilvēki, tostarp arī ne mazums kristiešu, rīkojas un domā tā, it kā mēs šajā pasaulē dzīvotu mūžīgi un sakārtot attiecības ar Dievu un līdzcilvēku arvien būs iespējams atlikt uz vēlāku laiku. Arī kristieši var uzdot sev jautājumu, vai viņiem katrā dzīves mirklī pirmajā vietā

ir Jēzus, nevis kāda cita imanenta vērtība (radīta, kādam priekšmetam vai parādībai iekšēji piemītoša vērtība – tāpat tāda, kas nav pašpietiekama: televizors, dators, darbs, vaļasprieks – jebkas cits, kas nav Jēzus). Kad esam izšķirušies atzīt Jēzu par galveno savā dzīvē, **mums ir jāsaņem Jēzus Euharistijā**, lai smeltos spēku savā nemitīgajā garīgajā cīņā ar pasaules kārdinājumiem, kurus Dievs mums savā žēlastībā pieļauj, lai, tos uzvarot, mēs spētu augt savā ticībā. Taču Euharistija mums nekā nedod, ja mēs to pieņemam formāli, bez iepriekšējas grēku nožēlas, vai pieņemam neatzīstot, ka Jēzus ir reāli klātesošs Euharistijā, bet uzskatot, ka Jēzus tajā ir klātesošs kaut kādā nonivelētā, piemēram, simboliskā nozīmē, it kā Jēzus būtu vienkārši māžojies, kad Viņš „ņēma maizi un pateicies lauza to, un sacīja: „Tā ir Mana Miesa, kas ir jūsu dēļ. Dariet to Manai piemiņai!” Tāpat pēc vakariņām Viņš ņēma arī biķeri, sacīdams: „Šis biķeris ir Jaunā Derība Manās Asinīs. Ikreiz, kad dzersiet, dariet to Manai piemiņai!” ” (1Kor 11,23-26). To, ko neizprotam ar prātu, bet ko sludina Svētie Raksti, kas ir Dieva Vārds, pieņemsim kā noslēpumu un mīlēsim šo noslēpumu tā, kā to darija Marija, kas pirmajā brīdī, neizprotot Jēzus teiktos vārdus, paturēja tos dziļi savā sirdī!

Tas, kas nes labus, vērtīgus augļus, nenotiek bez lūgšanas, ja lūdzoties koncentrējamies nevis uz savu tā saucamo problēmu, bet uz Dieva žēlastību. Pats, sastāvēdams evaņģēlizācijas grupā, evaņģelizējot, esmu nepāprotami pārliecinājies par lūgšanu iedarbīgo spēku.

Bieži, kā, piemēram, Žozefa Bastēna gadījumā, varam tikt

evaņģelizēti ar nabadzīgo, invalīdu, sabiedrības atstumto cilvēku starpniecību. Viens no pēdējā laikā spilgtākajiem evaņģēlizācijas gadījumiem attiecībā uz mani notika nesen mūsu baznīcā, kad mani evaņģelizēja kāds bijušais cietumnieks. Mums abiem lūdzoties baznīcā, viņš tik patiesi sauca uz Kristu pēc palīdzības un pauda nožēlu par savu grēcīgo dzīvi, ka tas skāra arī manu sirdi un lika man pārdomāt to, cik patiesas ir manas lūgšanas un attiecības ar Dievu.

Mūsu evaņģēlizācija būs iedarbīga vienīgi tad, ja spējam liecināt par to, ko Kristus ir darijis mūsu personīgajā dzīvē. Mana personīgā liecība, pirmkārt, saistās ar atrīvošanos no smagas alkohola atkarības pēc tam, kad vairākkārtēji paša pūliņi izrādījās pilnīgi vēltīgi, un tikai pēc atklātas grēksūdzes Dievs mani visā pilnībā atrīvoja gan no alkohola, gan nikotīna atkarības.

Arvien vairāk, gan veidojot attiecības savā ģimenē, gan evaņģelizējot, gan jebkurās attiecībās ar cilvēkiem, nedrīkstam būt vardarbīgi. Dievs ir Mīlestība, bet mīlestība nekad nav vardarbīga. Cilvēks ir brīvs savā izvēlē. To bieži aizmirst arī kristieši – arī es. Par to – paldies Dievam! – nācies piedzīvot vilšanos, jo Dievs Savā Mīlestībā nepieļauj mūsu egoistisko ilūziju piepildīšanos.

Mūsu evaņģēlizācija būs tikai tad patiesa un pilnvērtīga, ja mēs, Mātes Terēzes vārdiem runājot, ikvienā cilvēkā ieraudzīsim Jēzu Kristu, un cilvēks, uzlūkojot jūs un mani, redzēs tikai Jēzu Kristu.

Andris Eljašāns

LIEPĀJAS UN KURZEMES BĪSKAPA VILHELMA LAPEĻA PASTORĀLĀ KALPOŠANA

24. – 27. maijā Liepājas diecēzes priesteru ikgadējās rekolekcijas. Rekolekcijas notiks Lietuvā, Žemaišu Kalvārijas sanktuārijā. Tās vadīs priesteris Pablo Hils no "Opus Dei".

24. – 28. maijā Bīskaps kā Latvijas Bīskapu konferences pārstāvis piedalīsies Itālijas Bīskapu konferences kopsapulcē Vatikānā.

6. jūnijā 12.00 Vizitācija Liepājas sv. Dominika draudzē.

20. jūnijā 13.00 Vizitācija Lēnu draudzē.

24. jūnijā 12.00 Vizitācija Gudenieku draudzē – sv. Jāņa Kristītāja dzimšanas svētki.

27. 06. – 07. 07. 2010. Bīskaps Vilhelms Lapelis vadīs ikgadējās rekolekcijas dominikāņu Jēzus un Marijas misionāru māsām kongregācijas ģenerālmājas klosteri Zieļonkā, Polijā.

11. jūlijā 10.00 Vizitācija Brocēnu draudzē – sv. Benedikta draudzes titulsvētki.

12. jūlijā 12.00 Jelgavas Vissv. Jaunavas Marijas katedrālē bīskapa Antona Justa priesterības zelta jubilejas dievkalpojums.

18. jūlijā 11.00 Vizitācija Ventspils draudzē.

24. jūlijā 12.00 Vizitācija Silaiņu draudzē. Kapusvētki.

25. jūlijā 10.00 Vizitācija Priekules draudzē – sv. Annas draudzes titulsvētki.

27. – 30. jūlijā Svētceļojums kājām Liepāja – Aglona.

31. jūlijā 12.00 Kaņepenes svētki Skaistkalnē – Ģimenes diena.

1. augustā 11.00 Vizitācija sv. Meinarda draudzē Liepājā.

8. augustā 11.00 Vizitācija Liepājas sv. Jāzepa katedrāles draudzē. Katedrāles iesvētīšanas gadadiena.

13. – 15. augustā Aglonā Vissvētākās Jaunavas Marijas debesis uzņemšanas svētki un Latvijas Jauniešu dienas.

22. augustā 12.00 Vizitācija Jūrkalnes draudzē – "Zāļu diena". Kapusvētki.

29. augustā 9.00 Vizitācija Aizputes draudzē.

5. septembrī 11.00 Vizitācija Talsu draudzē.

12. septembrī 9.00 Vizitācija Māras draudzē Liepājā. Vissvētākās Jaunavas Marijas – vārda diena. Draudzes titulsvētki.

19. septembrī 11.00 Vizitācija Saldus draudzē.

26. septembrī 11.00 Vizitācija Alsungas draudzē. Miķeļdiena.

3. oktobrī 11.00 Vizitācija Rojas draudzē. Sv. Mise luterāņu baznīcā.

10. oktobrī 14.00 Vizitācija Ugāles draudzē.

17. oktobrī 13.00 Vizitācija sv. Brigītas draudzē Grobiņā.

31. oktobrī 13.00 Vizitācija Vaiņodes draudzē.

28. novembrī 15.00 Vizitācija Kandavas draudzē – pirmā Adventa svētdiena, Gvadalupe Dievmātes draudzes titulsvētki.

26. decembrī 14.00 Vizitācija Kuldīgas draudzē – sv. Ģimenes svētki. Notiks Laulības solījumu atjaunošana.

Dažas dienas iepriekš pirms vizitācijas dievkalpojuma bīskaps Vilhelms Lapelis apmeklēs gandrīz katru draudzi un tiksies ar prāvestu un viņa tuvākajiem līdzstrādniekiem. Šādā reizē ikvienam draudzes loceklim būs iespēja ar bīskapu tikties personīgi bez iepriekšējas pieteikšanās. Par šīs tikšanās laiku un vietu lūgums interesēties pie sava draudzes prāvesta.

Vizitācijas laikā:

- bīskaps piešķirs Iestiprināšanas sakramentu,
- varēs iegādāties jaunāko garīgo literatūru un dievbijības priekšmetus.

Ziņas no pasaules

Krusts drikst palikt tuksnesī

Vašingtona, ASV. Krucifiksu atrašanās valsts iestādēs, tiesas zālēs un skolās ir kļuvis strīdīgs jautājums daudzās Eiropas valstīs.

Nesen arī ASV izcēlās asas debates par krusta atrašanos kādā neapdzīvotā vietā. Šī jautājuma risināšanā tika iesaistīta Augstākā tiesa, ar kuras balsojumu pieci pret četri tika nolēmts, ka krusts drikst palikt.

Krusts atrodas kādā tuksnešainā vietā Kalifornijā un tur ir uzstādīts pirms vairāk nekā 75 gadiem kā piemiņas zīme Pirmajā Pasaules karā kritušajiem kareivjiem. Mūsdienās šai vietā ik gadu tiekas dažādu karu veterāni, lai godinātu savus ciņu biedrus.

Prasību tiesā iesniedza kāds

dabas aizsardzības kustības aktīvists, kurš uzskatīja, ka krusta atrašanās brīvā dabā ir pretrunā Savienoto Valstu konstitūcijai, kurā strikti nodalīta valsts un reliģija. Sākotnēji šo prasību apmierināja Kalifornijas štata tiesa, tomēr veterānu biedrības pārstāvji vērsās Augstākajā tiesā.

Izmeklēšanas tiesnesis A. M. Kenedijs, komentējot lēmumu, sacīja, ka „krusts ir kas vairāk par kristīgās ticības ideālu izpausmi. Bieži tas tiek lietots, lai izteiktu cieņu un pateicību. Šis krusts tuksnesī nav vienīgi reliģiska zīme, tas apvieno daudzus mazos krustus, kas paceļas virs amerikāņu karavīru kapiem daudzviet pasaulē”.

Ari Lieldienu laikā Ķīnas katoļi dāsni bagātina ticības dzīvi

Pekina. Lieldienu laikā Ķīnas katoļiem ir vairākas vērtīgas iespējas padziļināt savu ticības dzīvi, pateicoties svētceļojumiem, garīgajiem vingrinājumiem un

KURZEMES KATOĻU DIECĒZES SVĒTCEĻOJUMI

Ar prieku darām zināmu, ka Kurzemes Katoļu diecēze ir nodibinājusi Biroju, kas organizēs svētceļojumus. Tajos līdzī dosies priesteri un klostermāsas, lai gādātu par garīgiem pasākumiem.

Katru dienu būs Sv. Mise, iespēja izsūdzēt grēkus, garīgas pārdomas, ticības padziļināšanas uzrunas, kopīgas lūgšanas, diskusijas...

SVĒTCEĻOJUMS UZ POLIJU

19. – 27. jūnijs, 2010.

Maršruts: Rīga – Jelgava – Saldus – Liepāja – Marijampole (Žēlsirdības Mātes svētvietā) – **Rožanistoka** (Marijas svētvietā) – **Belostoka** (Žēlsirdības Mātes svētvietā) – **Beloveža** (dabas rezervāta apskate) – **Ļubļina** (kapela ar bizantiešu freskām – pasaules arhitektūras piemineklis, Trinitārais tornis – no tā var apskatīt Ļubļinas panorāmu). **Veļička** – pazemes sāls raktuves (sāli veidota – baznīca, altāri, cilvēku figūras). **Krakova** – karaļu pilsēta, Vāveles pils (kur apglabāti Polijas karaļi un arī nesen bojā gājušais prezidents Lehs Kačinskis), Dieva Žēlsirdības sanktuārijs. **Vadovice** – Jāņa Pāvila II dzimtā pilsēta. **Korbeļova** – pastaiga Tātru kalnos. **Aušvica. Čenstohova** – V. J. Marijas svētvietā. **Gidle** – Dievmātes sanktuārijs. **Varšava** – muzejs „Varšavas sacelšanās”. Pēc tam autobuss dodas uz Liepāju, Saldu, Jelgavu un Rīgu.

Svētceļojuma garīgie vadītāji: dominikāņu priesteris Augustīns Lapelis un dominikāņu klostermāsa Mārite Martukāne, koordinators Igors Mulikevičs.

Dalības maksa Ls 158 (grupā līdz 50 personām).

Vienlaikus piesakoties vismaz 5 personām, katrai personai atlaide Ls 10.

Konts pārskaitījumam:

ROMAS KATOĻU BAZNĪCAS LIEPĀJAS DIECĒZE

Reģ. Nr. 90000599276, SWEDBANK, konts: LV30HABA0551001087429

Juridiskā adrese: Peldu iela 15, Liepāja, LV–3401

Lūdzam norādīt – „**Par Svētceļojumu uz Poliju**”

Cenā ir iekļauts: naktsmītnes, veselības un ceļojuma apdrošināšana, tulka, grupas vadītāja un koordinatora pakalpojumi; komfortabls autobuss ar karstu dzeramo ūdeni, tualeti.

Cenā nav iekļauts: ēdināšana un personīgie izdevumi; sabiedriskā transporta biļetes, ieejas biļetes muzejos, parkos, ziedojumi baznīcām.

Sīkāka informācija: www.katedrale.lv, e-pasts: katolusvetcelojumi@inbox.lv

Pieteikties pa tālruni: 26221423 (Igors)

“SEKO MAN”

Svētceļojums kājām ”Liepāja – Aglona”

27. jūlijs – 15. augusts, 2010

Stāsts par cilvēku, kas atnāca pie Jēzus jautāt par ceļu, kas ved uz mūžīgo dzīvi (Mk 10,17–22), norāda uz to, ka Dievs meklē un gaida vispirms cilvēku, nevis viņa darbus. Tomēr cilvēkam vieglāk ir dot kaut ko no sevis, nekā sevi pašu. Jauneklis, kas jautāja par mūžīgo dzīvi, aizgāja noskumis, jo Jēzus no viņa prasīja brīvu sirdi, bet tā bija aizņemta ar daudziem īpašumiem.

“Seko man” – šie Jēzus vārdi ir šī gada svētceļojuma galvenā tēma. Tam, kas dodas svētceļojumā, arī ir daudz jāatstāj, vismaz uz kādu laiku; ir arī daudzas bailes un šaubas, kas varētu *bremzēt* lēmumu doties ceļā. Bet ir jāatceras, ka tas, kurš nepaklausīja Jēzus aicinājumam, noskuma. Svētceļojums ir laiks, kas dots Kungam, lai Viņš varētu runāt cilvēka sirdī, kas brīva no ikdienas rūpēm.

Svētceļojums ir paredzēts ikvienam (bez vecuma ierobežojuma), kas vēlas tajā piedalīties, atklāt, stiprināt ticību un apņemas ievērot iekšējās kārtības noteikumus.

Svētceļojuma maršruts: Liepāja – Gavieze – Asīte – Nīgrande – Grīvaiši – Auce – Mežmalieši – Eleja – Bauska – Skaistkalne – (brīva diena) – Darbņicas – Nereta – Aknīste – Bebrene – Nicgale – Kalupe – Višķi – Aglona.

27. jūlijā (otrdiena) 8.00 lūgšana un bīskapa svētība Liepājas sv. Jāzepa katedrālē, 8.45 dosimies ceļā. Tie, kas dzīvo ārpus Liepājas, varēs ierasties 26. jūlijā vakarā un pārnakšņot draudzes mājā. Aglonā ieradīsies 13. augustā līdz 12.00, lai varētu piedalīties Svētajā Misē, ar kuru sāksies "Latvijas V Jauniešu dienas".

Dalības maksa – Ls 20, bet tā pilnībā nesedz svētceļojuma

izdevumus, tāpēc lūdzu pēc iespējām atbalstīt svētceļojumu ar ziedojumiem. Ziedot svētceļojuma vajadzībām var pie priesterā – svētceļojuma vadītāja – (arī ieskaitot kontā: Mariusz Kepa, LV25UNLA0050003432261, mērķis: ziedojums svētceļojumam), kā arī savās draudzēs īpaši paredzētās ziedojumu kastēs vai pie prāvesta ar norādi, ka tas ir Liepājas svētceļojuma vajadzībām. Jau iepriekš pateicos visiem, kas materiāli atbalstīs svētceļojumu, un apsolu, ka katru dienu pieminēsim jūs lūgšanā, īpaši Svētajā Misē, kas svētceļojumā ir katras dienas svarīgākais notikums.

Sapulce tiem, kas dosies svētceļojumā, notiks 11. jūlijā (svētdienā) 10.00 Aizputē, draudzes telpās (Kuldīgas ielā 1), un 17.00 Liepājā (pie katedrāles – draudzes tējnicā, Rakstvežu ielā 18).

Svētceļojumā būs vajadzīga vēl otra automašīna, kas vilks vieglo piekabi. Lūdzu pieteikties, ja kādam ir iespēja palīdzēt un braukt ar savu mašīnu.

Pieteikties svētceļojumam var Liepājā, sv. Jāzepa katedrālē, kā arī zvanot svētceļojuma vadītājam: priesteris Mariušs Kempa, tālr. 26578580; 63449990.

“LABAIS MĀCĪTĀJ, SAKI, KAS MAN JĀDARA?”

Svētceļojums kājām ”Talsi – Aglona”

26. jūlijs – 12. augusts, 2010

Svētceļojuma maršruts: Talsi – Jaunpagasts – Kandava – Pūre – Tume – Slampe – Kalnciems – Ozolnieki – Zālite – Vecumnieki – Skaistkalne – (brīva diena) – Darbņicas – Nereta – Aknīste – Bebrene – Nicgale – Kalupe – Višķi – Aglona. Ierašanās Aglonā 12. augustā.

Dalības maksa Ls 20. Pieteikties un sīkāku informāciju var iegūt pie svētceļojuma vadītāja, prāvesta Marcina Vozņaka (t. 29157984), e-pasts: marcin2@inbox.lv. Ja kāds vēlas doties svētceļojumā, bet nespēj samaksāt pilnu dalības maksu, lūdzam kontaktēties ar prāvestu.

“TAS KUNGS IR MANS GANS, MAN NETRŪKS NE NIEKA”

Svētceļojums kājām ”Ventspils – Aglona”

26. jūlijs – 15. augusts, 2010

Svētceļojuma maršruts: Ventspils – Kuldīga – Saldus – Dobeles – Iecava – Brūkna – Skaistkalne – Kurmene – Daudze – Sūnākste – Jēkabpils – Līvāni – Preiļi – Aizkalne – Aglona.

Sākums 8.00 Ventspils katoļu baznīcā.

Dalības maksa – Ls 20.

Svētceļojumam var pieteikties Ventspilī, Kuldīgā un Saldū.

Sīkāku informāciju var iegūt pie svētceļojuma vadītāja, prāvesta Marcina Virkovska OSPPE (t. 26552758), e-pasts: sylwanosppe@inbox.lv.

Informācija visu Liepājas diecēzes svētceļojumu dalībniekiem Jāņem līdzi:

gulammaiss, telts (puišiem un meitenēm gulēšana atsevišķi), ērti apavi, mainas apavi, lietusmētelis (nav vērts ņemt lietussargu!), galvassega, siltas drēbes, personīgā aptieciņa, higiēniskie piederumi, tualetes papīrs, krūze, blodiņa, karote, mugursoma, maza mugursomiņa dienas laikā nepieciešamajam, pārtika (to var iegādāties arī veikalos, kas ir pa ceļam), rožukronis.

Svētceļniekus pavadīs mašīna, kas vedīs mugursomas ar lietām, kuras dienas laikā nebūs vajadzīgas, kā arī virtuvi. Katru dienu būs pusdienas. Brokastīs un vakariņās tiks uzvārīta tēja (kafija), būs arī maize, bet iespējams, ka vajadzēs izmantot savu pārtiku.

Dalības maksā iekļauta: ēdināšana, transporta izdevumi, grāmatīņas, dalībnieku identifikatori. Atpakaļceļš netiek organizēts svētceļojuma ietvaros, par to jā rūpējas katram dalībniekam pašam.

Līdzī jāņem personu apliecinošs dokuments, bet, ja persona nav pilngadīga, tad arī – vecāku pilnvara.

Svētceļojumiem ir iespēja pievienoties visa ceļa garumā.

Ziņas

Mūsmāju krusts

Gribēju to uzstādīt mūsu ceļgalā pie lielceļa, diemžēl, zemes gabals tur ir cita īpašumā. Aprunājos ar toreizējo Alsungas Sv. Miķeļa draudzes prāvestu Viktoru Grebeško, un viņš ieteica krustu likt tuvāk mājām – pašu zemē. Prāvests arī apsolīja: tikko krusts būs gatavs, viņš to iesvētīs. Toreiz projektēju ģimenes mājas diviem kuldīdzniekiem, kuru bizness ir ozola apstrāde, un tieši tobrīd viens no viņiem zāģēja stabus žogam. Palūdzu pāris brusas izzāģēt arī man. Tā nu manās mājās ieradās krusta sagataves, kas nogūla klētī zem trepēm, lai *nogatavotos* (patiesībā, kā izrādījās, jānogatavojas bija man pašam).

Kad suitu pusē pirms dažiem gadiem atjaunojās senā maija dziedājumu tradīcija Dievmātes godam, tapa arī vairāki jauni krusti. Vienu no tiem izgatavoja netālu dzīvojošais Grigorijs Rozentāls, kurš mani paaicināja talkā iebetonēt pamatus krustam Ēdoles – Gudeņieku ceļa krustojumā ar t.s. Veco Suitu ceļu. Tas bija tāds kā atgādinājums par seno apņemšanos, par ko pastāstīju arī tagadējam prāvestam Andrim Vasiļevskim. Kādu dienu pērnā gada aprīlī viņš iebrāuca mūsmājās un pieprasīja: „Juri, rādi, kāds tas tavs ozols izskatās!” Izvilku noputējušās brusas klētspriekšā. Prāvests paskatījās un noteica: „Atpakaļ nenes, lai stāv tepat! Es *Sīlenieku* krustu rakstu dziedājumu grafikā.” Sapratu, ka atkāpšanās ceļa vairs nav – jāķeras pie darba.

Visgrūtākais – piemērotas vietas

Autors foto

Pēc labi padarīta darba: Jurgis Lipsnis (no kreisās), Juris Lipsnis, prāvests Andris Vasiļevskis un diakons Mihails Volohovs

izvēle. Pirmā, kuru noskatījām kopā ar V.Grebeško – milzu liepas paēnā pie iebrauktuves sētā –, bija aizņemta ar malkas grēdu. Otrā, kas nāca prātā – pie diķa, ko pirms gadiem pieciem izraka draudzes sakristiāns Pēteris Puzāns, izcils diķu rakšanas meistars (starp citu, tikai tad pamanīju, ka diķim ir tāda kā zivs forma, kas ir arī viens no Kristus simboliem). Nākamais solis – krusta proporciju izvēle. Spānijā kādā kalnā biju noskatījis tādu, kam augšējā daļa krietni īsāka nekā šķērskoka gali, šādi samēri ir arī Alsungas baznīcas Krusta ceļā redzamajiem krustiņiem. Mūsmāju krusts ir paša rokām darināts, bet pie tā nav Kristus tēla: ir resns striķis kā atgādinājums par reiz citā Krustā piesieto un pienagloto Pestītāju. Atlika vien iebetonēt pamatus, un kādu sestdienu kopā ar dēlu Jurgī,

prāvestu Andri un diakonu Mihailu krustu nolikām vietā. Maija beigās gandrīz 100 cilvēku klātbūtnē to iesvētīja, un nu jau otrs gads, kopš mūsmāju krusts dzīvo savu dzīvi.

Ko esam ieguvuši? Varētu teikt – papildus pushektāru kopjamas platības (par to kāds vārds būtu sakāms sievai Aletai, dēlam Kārlim un arī meitai Annai). Bet tagad mums ir vieta, kur sākt rīta lūgšanu pa ceļam uz darbu un atgriežoties pateikt paldies par aizvadīto dienu, ir vieta, kur izlūgties Dieva svētību kādam darbam vai iecerei.

Patiesībā mūsmāju krusts nav viens – ir vēl tā atspulgs diķa ūdenī un – mūsu dvēselēs.

Juris Lipsnis,
Alsungas *Sīleniekos*
P. S. Šogad krusta dziedājums mūsmājās notiks 22. maijā – burdona festivāla laikā.

Klusums, kurā runā Dievs

Jau rit otrais gads, kopš neliela grupiņa cilvēku ik mēnesi tiekamies Liepājas sv. Meinarda baznīcā, lai kopīgi lūgtos, dalītos lūgšanas pieredzē un tajā, kā Dievs mūs katru vada ikdienā. Mūs vieno sv. Ignācija garīgums, kura centrā ir Kristus un līdzdalība Lieldienu noslēpumā. Spēku smeļam Svētajos Rakstos, liturģijā un Baznīcas mācībā. Katrā nākamajā tikšanās reizē saņemam mājas darbu – kādu Svēto rakstu fragmentu un jautājumus pārdomām, kas palīdz veidot mūsu ikdienas lūgšanu.

4. un 5. maijā tikāmies Liepājas sv. Dominika klosterī, lai šīs dienas tur pavadītu ārējā klusumā, kas palīdz saklausīt Dievu. Šajās rekolekcijās mūs ievadīja un individuālajās sarunās garīgi pavadīja klostermāsa Brigita Krupenko SJE

no Ludzas. Daudziem no mums tā bija pirmā "Garīgo vingrinājumu" pieredze. Rekolekciju noslēgumā, kad katrs dalījāmies saņemtajā, atklājām, ka klusums bijis *auglīgs* mums visiem. Divās konferencēs m. Brigita SJE sniedza materiālu individuālajām lūgšanām, kur tikām aicināti gan doties ar Jēzu tuksnesī, pārdomāt mūsu, kā Dieva radītu cilvēku dzīves mērķi, gan iejusties bagātā jaunekļa *ādā*, lai atbildētu Jēzus aicinājumam uz dziļākām, personiskākām attiecībām ar Viņu.

Pēc rekolekcijām atkal esam *ieniruši* ikdienā, bet kļuvuši garīgi bagātāki un uzmanīgāki, meklējot Dievu it visā. Ja kāds šī raksta lasītājs arī jūt vēlēšanos vairāk atklāt Dievu savā ikdienā, gaidīsim mūsu lūgšanu grupā sv. Meinarda baznīcā.

Ieva Liede

Foto: Ieva Liede

Rekolekciju dalībnieki un klostermāsa Brigita SJE (sēž galda galā), pārrunājot divās dienās saņemto

Liepājas Katoļu pamatskola – pirmā Latvijā

"Goda klišēris", uz kuru, kā katru gadu, aicina skolas dibinātājs Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis, arī šoreiz tika dalīts kūrījas telpās. Šī diena bija īpaša, jo paldies tika teikts gan skolotājiem, gan skolēniem un viņu ģimenēm par paveikto un sasniegto dažādos konkursos, mācību priekšmetu

olimpiādēs un par aktīvu dalību skolas dzīvē. Sirsnīga pateicība izskanēja 32 skolēniem un viņu skolotājiem: Neldai Leimantei, Andai Karulei, Ludmilai Šliserei, Sandrai Ostelei, Alinai Gindrai, Lienei Mileiko, Madarai Fromanei, klostermāsai Mārītei Martukānei OP, Zanei Zālītei, Raimondai

Gaušei un Gunāram Locikam.

Un ir jau par ko teikt paldies – pavisam nesen tapuši zināmi "Zaļās jostas" rīkotā bateriju vākšanas konkursa rezultāti starp Latvijas skolām, un ir patiešs prieks, uzzinot, ka Liepājas Katoļu pamatskola ar lielu pārkumu ir ieguvusi pirmo vietu republikā! Skolēni kopā

savākuši 1138,8 kg bateriju. Konkursa uzvarētāji tika noteikti pēc lielākā savāktā bateriju daudzuma uz skolēnu, un Katoļu pamatskolā tas ir – 9,038 kg. Kā balva skolai tiks dāvināts sporta inventārs, bet būtiski ir arī tas, ka skolēni ar savu līdzdalību rūpējas par sakārtotu un veselīgu vidi ap sevi.

Prieks, ka skolotāji atrod arvien jaunas iespējas, kā skolēnus iesaistīt dažādās aktivitātēs, viens no tiem ir akciju sabiedrības "Latvijas valsts meži" projekta "Mammadaba" aicinājums skolām piedalīties meža stādīšanā. Šogad uz Grobiņas mežniecību devās jau četras Katoļu pamatskolas klases – 3., 4., 7., un 8.

Šobrīd skolā skolotāji un skolēni piedalās Latvijas Preses izdevēju asociācijas pasniedzamās balvas "Preses nagla" balvu nomināciju sagatavošanā. Pie sasniegtā nedrīkst apstāties, tādēļ jau tiek kardināti jauni plāni, lai Liepājas Katoļu pamatskola turpinātu veicināt savu skolēnu un darbinieku izaugsmi, tādējādi arī vairojot skolas godu gan Liepājā, gan Latvijā.

Ieva Liede

Foto: Ieva Liede

Pirmos "Goda klišēra" gabalus kā pateicību skolēni dalīja vecākiem

ZIŅU PORTĀLS:

www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

Pasmaidīsim

☺ ☺ ☺

Sarunājas divi kaimiņi:
– Dzirdēju, ka tu esi nopircis mašīnu?

– Jā, ļoti laba lieta, tagad visu varu pagūt! Iedomājies, šodien vien paspēju nomainīt eļļu, nopirkt riepas, aizbraucu uz servisu, nomainīju spārnus, iebrāucu veikalā, nopirku tosolu. Kā es to visu bez mašīnas paspētu?

☺ ☺ ☺

Ja kāds saka, ka viņu sūkumi neuztrauc, tad viņš nav gulējis vienā istabā ar odu.

☺ ☺ ☺

– Sveiks, Juri! Tu nu gan esi mainījies! Matus nodzinis, iededzis un vispār citādi izskaties.
– Bet es neesmu Juris!
– Ko, tu arī vārdu nomainīji?

☺ ☺ ☺

Tiesas zālē tiesnesis jautā lieciniekam:

– Vai jūs zināt, kas jums būs par nepatiesas liecības sniegšanu? Liecinieks:
– Jā, "Mercedes"!

☺ ☺ ☺

Ja redzi kādu atpūšamies, neesi slinks – palīdzi!

**Laikraksta nākamais numurs
27. jūlijā.**

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc". Tirāža: 7500.